

แนวทางการสร้างศูนย์ศิลปวัฒนธรรมสามพร้าว มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี
The Guidelines of Building Samphrao Cultural Arts Center,
Udon Thani Rajabhat University

พรภัทรา จำเริญ (Pornpatra Chumroen)¹

พนายุทธ เชยบาล (Panayuth Choeybal)²

อีเมลล์ pornpatra@udru.ac.th โทรศัพท์ 0850138424

(Received: August 8, 2022; Revised: September 9, 2022; Accepted: October 15, 2022)

บทคัดย่อ

การศึกษาแนวทางการสร้างศูนย์ศิลปวัฒนธรรมสามพร้าว มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี เป็นการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญโดยการระดมสมองจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 35 คน ที่มาจากการเลือกแบบเจาะจง วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์เชิงเนื้อหา

ผลการศึกษาพบว่า ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมสามพร้าว มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี ควรสร้างในรูปแบบของพิพิธภัณฑ์ท้องถิ่น ที่นำเสนอเรื่องราว ศิลปะ และวัฒนธรรมของท้องถิ่น โดยนำเอกลักษณ์ของท้องถิ่นที่มีความโดดเด่นมานำเสนอ ให้มีกิจกรรมที่น่าสนใจ มีความต่อเนื่องและยั่งยืน

คำสำคัญ : ศูนย์ศิลปวัฒนธรรม, แนวทาง, การระดมสมอง, พิพิธภัณฑ์ท้องถิ่น

¹ อาจารย์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี

² อาจารย์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี

Abstract

The study of the guidelines of building Samphrao Cultural Arts Center, Udon Thani Rajabhat University was connoisseurship using by brainstorming from 35 experts. They came from purposive selection. The content analysis was used for data analysis.

The study was found that the Samphrao Cultural Arts Center, Udon Thani Rajabhat University should build as a local museum. It presents about stories, arts, and cultures of the local. It brings the local uniqueness that is outstanding to present. There are interested activities continuously and sustainable.

Keywords: Cultural Arts Center, guidelines, brainstorming, local museum

บทนำ

สำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี เป็นหน่วยงานที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ รับผิดชอบด้านการศึกษา ค้นคว้า วิจัย ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญาของท้องถิ่นและของชาติ โดยมุ่งมั่นอนุรักษ์และสร้างพลังทางภูมิปัญญาของสังคม พัฒนาการศึกษาค้นคว้า วิจัย เผยแพร่ศิลปะและวัฒนธรรมของท้องถิ่นและของชาติและพัฒนาสังคม สิ่งแวดล้อมจิตใจไปพร้อมกัน เป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ด้านศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทยเป็นหน่วยงานสร้างพลังทางภูมิปัญญาของสังคม อนุรักษ์และพัฒนา ศิลปวัฒนธรรมและ ภูมิปัญญาไทย พัฒนาการวิจัยเผยแพร่ศิลปะและวัฒนธรรมของท้องถิ่นและของชาติ ซึ่งสำนักศิลปะและวัฒนธรรมมีวิสัยทัศน์ที่จะเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ด้านศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาทั้งของไทยและอาเซียน เป็นหน่วยงานสร้างพลังทางภูมิปัญญาของสังคม ดำเนินงานอนุรักษ์และพัฒนาศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญา พัฒนาการวิจัย และเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมของท้องถิ่นและของชาติ สู่ประชาคมอาเซียน

การที่จะบรรลุวิสัยทัศน์ที่ตั้งไว้สำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี จึงมุ่งที่จะพัฒนาสำนักศิลปะและวัฒนธรรมให้เป็นแหล่งเรียนรู้ ศูนย์สารสนเทศด้านศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น ทั้งระดับท้องถิ่น ระดับชาติ และนานาชาติ เป็นหน่วยงานอนุรักษ์ ส่งเสริม พัฒนา เผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมของท้องถิ่นและของชาติ ส่งเสริมการเรียนการสอนโดยบูรณาการงานด้านศิลปวัฒนธรรมกับการผลิตบัณฑิตเพื่อสร้างจิตสำนึกในความเป็นไทยและตระหนักในคุณค่าของภูมิปัญญาไทย ศึกษา วิจัย ด้านศิลปวัฒนธรรม และภูมิปัญญา ทั้งในระดับท้องถิ่น ระดับชาติ และระดับนานาชาติ เพื่อรวบรวมอนุรักษ์ และพัฒนา ให้ดำรงอยู่อย่างยั่งยืน รวมถึงส่งเสริม สนับสนุน การเผยแพร่ความรู้ด้านศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญา และการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมธรรมชาติและศิลปกรรมท้องถิ่นโดยการพัฒนาระบบสารสนเทศ และสร้างเครือข่ายด้านศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญา สิ่งแวดล้อมธรรมชาติและศิลปกรรมท้องถิ่นระดับชาติและนานาชาติ เพื่อถ่ายทอดองค์ความรู้และแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน

การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม เป็นหนึ่งในภารกิจหลักของมหาวิทยาลัย ซึ่งมหาวิทยาลัยแต่ละแห่งควรมีเอกลักษณ์ที่แตกต่างกันตามจุดเน้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งมหาวิทยาลัยราชภัฏที่มีปรัชญาในการดำเนินงานเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นและการที่สถาบันอุดมศึกษาที่สามารถดำเนินตามพันธกิจได้อย่างเข้มแข็ง การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม นับเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการดำเนินงาน ซึ่งมีได้หมายความว่าเฉพาะ การอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม เพียงอย่างเดียว แต่ยังคงครอบคลุมไปถึงการส่งเสริมสนับสนุนศิลปวัฒนธรรมที่ตึงงามและการปลูกฝังศิลปวัฒนธรรมให้เกิดในตัว ของนักเรียน นักศึกษา ตลอดจนการสร้างเครือข่ายงานทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม อนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมที่ดีไว้เพื่อคนรุ่นหลัง และการสร้างสรรค์ศิลปวัฒนธรรมที่ใหม่ให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตของคนในปัจจุบัน

มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี ซึ่งรับผิดชอบการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาได้ตระหนักถึงบทบาทหน้าที่และพันธกิจในการพัฒนาบุคลากร ในสาขาอาชีพต่างๆ มหาวิทยาลัยได้คำนึงถึงการกระจายโอกาสทางการศึกษาในระดับอุดมศึกษา เพื่อตอบสนองความต้องการของชุมชน ทางมหาวิทยาลัยจึงได้ขยายการศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นอย่างแท้จริง ในปี 2549 สภามหาวิทยาลัยฯ ได้อนุมัติโครงการขยายมหาวิทยาลัยฯ บนพื้นที่ใหม่ ณ ตำบลสามพร้าว อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี โดยมีเป้าหมายเพื่อเป็น

ศูนย์กลางการบริการความรู้ การฝึกอบรม การศึกษาวิจัย รวมถึงการขยายโอกาสทางการศึกษาในเขตพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบนและประเทศเพื่อนบ้าน โดยใช้ชื่อว่า "โครงการจัดตั้งศูนย์การศึกษาสามพร้าว มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี" ตั้งอยู่บนพื้นที่สาธารณประโยชน์บริเวณโคกขุมปูน หมู่ที่ 1 บ้านสามพร้าว ตำบลสามพร้าว อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี บนพื้นที่ 2,090 ไร่ ในความรับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนตำบลสามพร้าว ซึ่งมีโครงการก่อสร้างอาคารและพัฒนาสถานที่ให้กลายเป็นศูนย์วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพื่อการวิจัย และพัฒนาท้องถิ่น ซึ่งเป็นหน่วยงานวิจัย สร้างองค์ความรู้และวิทยาการสมัยใหม่ที่มีบทบาทต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมให้แก่ท้องถิ่นชุมชน เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันกับตลาดโลกในอนาคต

การสร้างศูนย์ศิลปวัฒนธรรมสามพร้าว มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี เพื่อศึกษาวัฒนธรรมพื้นบ้าน จัดแสดงเรื่องราวทางด้านประวัติศาสตร์ ศิลปะและโบราณคดี ประเพณี ศิลปะพื้นบ้าน รวมทั้งด้านผ้าและการแต่งกายเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับวิถีชีวิตของคนอีสาน, กลุ่มชนเผ่า, วัฒนธรรมและประเพณี และภูมิปัญญาภายในพิพิธภัณฑ์จะมีการรวบรวมวัตถุทางวัฒนธรรม การจัดแสดงตู้หนังสือโบราณ หนังสือโบราณ เกรียน ภาชนะดินเผา เครื่องจักสาน เครื่องมือดักจับสัตว์ ฝ้ายดหมี่ และเครื่องมือทำนา เป็นต้น เพื่อรองรับการจัดกิจกรรมในการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และจัดแสดงเรื่องราวทางวัฒนธรรม เป็นแหล่งความรู้ทางด้านวัฒนธรรมให้เพียงพอกับการใช้บริการของนักเรียน นักศึกษาและประชาชนทั้งในและนอกชุมชนท้องถิ่น สำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี จึงได้ศึกษาแนวทางการสร้างศูนย์ศิลปวัฒนธรรมสามพร้าว เพื่อรวบรวมและสร้างองค์ความรู้ด้านศิลปวัฒนธรรมให้คงอยู่เป็นมรดกลูกหลานสืบไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาแนวทางการสร้างศูนย์ศิลปวัฒนธรรมสามพร้าว มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาแนวทางการสร้างศูนย์ศิลปวัฒนธรรมสามพร้าว มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานีครั้งนี้เป็นการวิจัยคุณภาพ (Qualitative Research) โดยการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ (Connoisseurship) และใช้เทคนิคการระดมสมอง (Brainstorming Technique) ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งมีวิธีการดำเนินการดังต่อไปนี้

1. เลือกผู้เชี่ยวชาญแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยกำหนดคุณสมบัติเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ และการทำงานที่เกี่ยวข้องกับศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น จำนวน 35 คน

ภาพประกอบ 1 ผู้เชี่ยวชาญที่เข้าร่วมการประชุมระดมสมอง

2. เชิญผู้เชี่ยวชาญจำนวน 35 คน ที่เลือกไว้ตามคุณสมบัติที่กำหนดเข้าร่วมการประชุมผู้เชี่ยวชาญ (Expert Meeting) ณ ห้องสุพรรณิการ์ ชั้น 3 อาคารศูนย์ฝึกประสบการณ์วิชาชีพมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี ในวันที่ 13 มิถุนายน 2565 ผู้เชี่ยวชาญเข้าร่วมทั้งหมด 35 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00

ภาพประกอบ 2 การประชุมผู้เชี่ยวชาญเพื่อระดมสมอง

3. ดำเนินการระดมสมอง (Brainstorming) ตั้งแต่เวลา 09.00 น. – 12.00 น. เป็นเวลา 3 ชั่วโมง

ภาพประกอบ 3 การดำเนินการระดมสมอง

ภาพประกอบ 4 การนำเสนอข้อคิดเห็นในการระดมสมอง

4. วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) และหาฉันทามติ (Consensus) ร่วมกัน

ภาพประกอบ 5 การร่วมกันวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิจัย

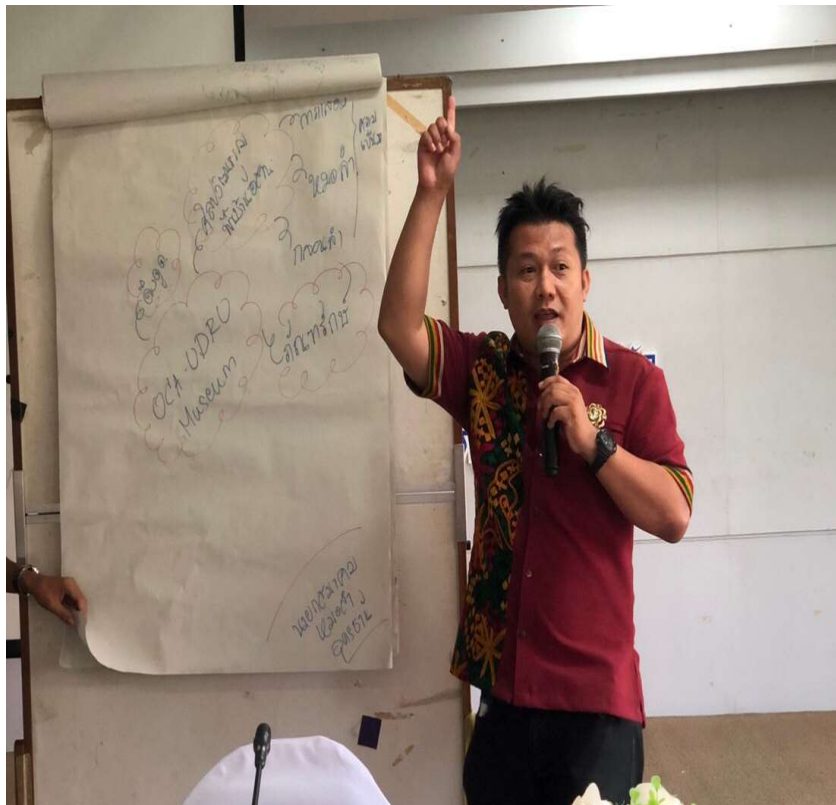
การศึกษาแนวทางการสร้างศูนย์ศิลปวัฒนธรรมสามพร้าว มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี จากการระดมสมองในการประชุมกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ มีผลการวิจัย ดังต่อไปนี้

1. การเตรียมความพร้อมประกอบด้วย 20 แนวทางดังนี้
 - 1.1 สร้างความร่วมมือ ร่วมแรง ร่วมใจที่จะสร้างขึ้นมา
 - 1.2 ควรหาวิธีตอบสนองของผู้ใช้ให้สำเร็จ เช่น สมมติว่ากำหนดผู้ใช้เป็นนักศึกษาอาจจะกำหนดเน้นในส่วนของเนื้อหา เช่น ห้องสมุดงานวิจัยฉะนั้นต้องหาวิธีการทำให้ฟังก์ชันตรงนั้นสำเร็จสำหรับผู้ใช้
 - 1.3 กำหนดผู้ใช้ให้ชัดเจนผู้ใช้งานจะมีผลต่อไปคือ เมื่อเราทราบความต้องการผู้ใช้ที่ชัดเจนว่าผู้ใช้งานต้องการค้นหาอะไร
 - 1.4 ให้เป็นศูนย์ที่ทุกคนเข้ามาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ นอกจากการเป็นสถานที่สำหรับเก็บรวบรวมศิลปวัฒนธรรม และภูมิปัญญา

- 1.5 ควรสร้างในรูปแบบของพิพิธภัณฑ์ท้องถิ่นให้เป็นสถานที่ประชุม จัดแสดงนิทรรศการต่างๆ ทั้งแบบถาวรและแบบหมุนเวียน
- 1.6 ตอบโจทย์วัตถุประสงค์ และต้องมีสื่อเทคโนโลยี
- 1.7 ให้มีภูมิทัศน์ ที่สวยงามกว้างขวาง
- 1.8 จัดหาผู้ให้การสนับสนุนทั้งด้านใน และด้านนอก
- 1.9 คำนึงถึงต้นทุนทางธรรมชาติ
- 1.10 ควรให้มีหอประวัติมหาวิทยาลัย ดังนั้นจึงควรมีภัณฑารักษ์เพื่อดูแลรักษาให้เป็นระบบตามหลักการบริหารจัดการพิพิธภัณฑ์ที่ดี
- 1.11 ควรมีเรื่องเล่าเชิงประวัติศาสตร์เกี่ยวกับการก่อตั้งเมือง วิวัฒนาการจากอดีตถึงปัจจุบัน เอกลักษณ์ อัตลักษณ์ที่โดดเด่น เชื้อชาติ ชนชาติ ต่างๆ ที่อพยพมาอยู่จังหวัดอุดรธานี ประเพณีต่างๆ ฮีต 12 คอง 14 และจุดเด่นของชุมชนต่างๆที่สามารถสร้างจุดขายได้
- 1.12 ควรมีโครงสร้างอาคารที่ต้องคำนึงถึงเรื่องการสร้างจุดขายจะจัดอย่างไรให้น่าชม ให้มีผู้คนสนใจอยากมาชม
- 1.13 ควรมีภัณฑารักษ์ นักวิจัย นักวิทยาศาสตร์ ที่มีความเชี่ยวชาญประวัติศาสตร์ เทคโนโลยี เรื่องราวเกี่ยวกับท้องถิ่น เช่น ความเป็นดินแดนธรรมะ วัดป่า สำนักสงฆ์ และการท่องเที่ยว
- 1.14 คำนึงถึงความยั่งยืน เพราะในบางแห่ง สร้างขึ้นมาแล้วไม่นานก็เงียบหายไป
- 1.15 ให้เป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตสนองความต้องการของผู้ใช้
- 1.16 ให้บริการสาธารณะ
- 1.17 ให้เป็นแหล่งการเรียนรู้ ศึกษาวัฒนธรรมพื้นบ้าน เรื่องราวทางด้านประวัติศาสตร์ ศิลปะและโบราณคดี พื้นบ้าน
- 1.18 ควรเป็นศูนย์การเรียนรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ท้องถิ่น ทั้งนี้ต้องนำมาเล่าเรื่องให้มีความน่าสนใจซึ่งในหลายแห่งก็ทำออกมาได้อย่างน่าสนใจ
- 1.19 ควรมีเรื่องของความเป็นครูและเรื่องราวความเป็นมาของ “ราชภัฏ” อยู่ด้วย
- 1.20 มีการอนุรักษ์และพัฒนาส่งเสริมเพาะพันธุ์ต่อกล้าให้เยาวชนคนรุ่นใหม่

ภาพประกอบ 6 การเสนอการเตรียมการสร้างศูนย์ศิลปวัฒนธรรมสามพร้าวมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี

ภาพประกอบ 7 การหาฉันทามติในการระดมสมอง

2. การดำเนินการประกอบด้วย 15 แนวทางดังนี้

- 2.1 สร้างจุดดึงดูดผู้คนให้มาชมโดยใช้ศิลปวัฒนธรรมอีสาน เช่น การแสดงหมอลำกลอนซึ่งจังหวัดอุดรธานีมีหมอลำที่โด่งดังมากมาย และมีการเล่าประวัติความเป็นมาของหมอลำ
- 2.2 สร้างให้มีห้องการแสดงนิทรรศการ ห้องบรรยาย และสัมมนา
- 2.3 เชิญชวนคนมาชมได้ มีความเป็นมาของพิพิธภัณฑ์เมืองอุดร ด้านธรรมะ (หลวงปู่ขาว หลวงตามหาบัว) เรื่องราว ตำนาน มีวัฒนธรรมความหลากหลาย และมีจิตวิญญาณศรัทธามีความร่วมมือร่วมแรงร่วมใจที่จะสร้างขึ้นมา
- 2.4 รองรับการจัดกิจกรรมและเป็นแหล่งเรียนรู้การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
- 2.5 เชิญชวนให้ผู้คนมาชม มาเรียนรู้ เน้นไปทางนักศึกษา
- 2.6 หาแนวทางการดึงดูดคนให้เข้ามาชม โดยใช้ดนตรี การแสดง การพ่อนรำ มีต้นไม้มีสวนสัตว์ และธรรมชาติให้น่าเข้าชม
- 2.7 จัดทำประวัติศาสตร์ท้องถิ่น
- 2.8 แสดงวิถีชีวิต ความเชื่อ ความศรัทธา ศิลปะ วัฒนธรรมที่โดดเด่นของจังหวัดอุดรธานี ในชุมชนต่างๆ ในจังหวัด เช่น เสื้อผ้า การแต่งกาย เครื่องปั้นดินเผาบ้านเชียง
- 2.9 ทำให้แตกต่างจากที่อื่นๆ สิ่งไหนมีอยู่แล้วจะต้องไม่ทำ
- 2.10 จัดการให้ความรู้ในด้านข้อมูลด้านการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ในจังหวัดอุดรธานี เส้นทาง รายการการท่องเที่ยว ให้ง่ายและสะดวกต่อการเข้าถึงข้อมูล เพื่อเป็นประโยชน์ให้แก่ผู้มาศึกษาหาความรู้และผู้มาท่องเที่ยว
- 2.11 แสดงวิถีชีวิตการสร้างที่อยู่อาศัยที่ไปที่มาที่โดดเด่น
- 2.12 ส่งเสริมด้านผ้าและการแต่งกาย เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับวิถีชีวิตของคนอีสาน กลุ่มชนเผ่า วัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญา
- 2.13 จัดแสดงเรื่องราวทางวัฒนธรรมให้เพียงพอกับการใช้บริการของนักเรียนนักศึกษา และประชาชนทั้งในและนอกชุมชนท้องถิ่น
- 2.14 สร้างมูลค่า คุณค่า การ พัฒนาศิลปวัฒนธรรมเพาะหนองถ่อกล้าปราชญ์ให้เป็นศูนย์วัฒนธรรม ศูนย์การเรียนรู้ หรือหอจดหมายเหตุ
- 2.15 สร้างความภาคภูมิใจ เชิดชูเกียรติ ส่งเสริมเอกลักษณ์ท้องถิ่น เช่น ไบลานภูมิปัญญาท้องถิ่นชาวบ้านกลองกิ่ง กลองยาว

ภาพประกอบ 8 การเสนอดำเนินการสร้างศูนย์ศิลปวัฒนธรรมสามพร้าวมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี

แนวทางการสร้างศูนย์ศิลปวัฒนธรรมสามพร้าวมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี

การเตรียมความพร้อม

ความร่วมมือ ร่วมแรง ร่วมใจที่จะสร้างขึ้นมา/ตอบสนองผู้ใช้ให้สำเร็จ/
กำหนดผู้ใช้ให้ชัดเจน/ทุกคนเข้ามาแลกเปลี่ยนเรียนรู้/เป็นสถานที่ประชุม จัดแสดง
นิทรรศการต่างๆ/
ตอบโจทย์วัตถุประสงค์ และต้องมีสื่อเทคโนโลยี/มีภูมิทัศน์ ที่สวยงามกว้างขวาง/
จัดหาผู้ให้การสนับสนุนทั้งด้านใน และด้านนอก/หาต้นทุนทางธรรมชาติ/มีเรื่องเล่า
ประวัติศาสตร์/
มีโครงสร้างอาคารที่ต้องคำนึงถึงว่าจะสร้างจุดขายให้น่าชม ให้คนสนใจอยากมาชม/
มีภัณฑารักษ์ นักวิจัย นักวิทยาศาสตร์ ที่มีความเชี่ยวชาญ/
เป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตสนองความต้องการของผู้ใช้/บริการสาธารณะ/
เป็นแหล่งการเรียนรู้ ศึกษาวัฒนธรรมพื้นบ้าน เรื่องราวทางด้านประวัติศาสตร์ ศิลปะ
และโบราณคดี พื้นบ้าน/
เป็นศูนย์การเรียนรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ท้องถิ่น/มีเรื่องของครูและเรื่องของราชภัฏอยู่
ด้วย/
อนุรักษ์และพัฒนาส่งเสริมเพาะหล่อต่อกล้าให้เยาวชนคนรุ่นใหม่

การดำเนินการ

-
- *สร้างจุดดึงดูดผู้คนให้มาชมโดยใช้ศิลปวัฒนธรรม
 - *สร้างให้มีห้องการแสดงนิทรรศการ ห้องบรรยาย และสัมมนา
 - *เชิญชวนคนมาชมได้ มีความเป็นมาของพิพิธภัณฑ์เมืองอุดร ด้านธรรมะ
 - *รองรับการจัดกิจกรรม โดยการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
 - *เชิญชวนให้ผู้คนมาดู เน้นไปทางนักศึกษา
 - *หาแนวทางการดึงดูดคนให้เข้ามาชม โดยใช้ดนตรี การแสดง การพ่อนรำ มีต้นไม้มีสวน สัตว์ และธรรมชาติ
 - *จัดทำประวัติศาสตร์ท้องถิ่น
 - *แสดงวิถีชีวิต ความเชื่อ ความศรัทธา ศิลปะ วัฒนธรรมที่โดดเด่นของอุดร ในชุมชน ต่าง ๆ ในจังหวัด
 - *ทำให้แตกต่างจากที่อื่นๆ สิ่งไหนมีอยู่แล้วจะต้องไม่ทำ
 - *จัดการให้ความรู้ในด้านข้อมูลการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ในจังหวัดอุดรธานี
 - *แสดงวิถีชีวิตการสร้างที่อยู่อาศัยที่มาที่ไปที่โดดเด่น
 - *ส่งเสริมด้านผ้าและการแต่งกาย เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับวิถีชีวิตของคนอีสาน กลุ่มชนเผ่า
 - *จัดแสดงเรื่องราวทางวัฒนธรรมให้เพียงพอกับการใช้บริการของนักเรียนนักศึกษา และประชาชน
 - *สร้างมูลค่า คุณค่า ทางพัฒนาศิลปวัฒนธรรมเพาะหน่อต่อกล้าปราชญ์
 - *สร้างความภาคภูมิใจ เชิดชูเกียรติ ส่งเสริมเอกลักษณ์ท้องถิ่น

ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมสามพร้าว มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี

ภาพประกอบ 9 แนวทางการสร้างศูนย์ศิลปวัฒนธรรมสามพร้าว มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี

สรุปผล

แนวทางการสร้างศูนย์ศิลปวัฒนธรรมสามพร้าว มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานีที่มาจากการ สัมมนาอิงผู้เชี่ยวชาญโดยการระดมสมอง ประกอบด้วย 35 แนวทาง แบ่งเป็นการเตรียมความพร้อม 20 แนวทาง และการดำเนินการ 15 แนวทาง

อภิปรายผล

การศึกษาแนวทางการสร้างศูนย์ศิลปวัฒนธรรมสามพร้าว มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี มี ประเด็นที่น่าสนใจดังนี้

1. ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมสามพร้าวมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี ควรสร้างในรูปแบบของพิพิธภัณฑ์ท้องถิ่นให้เป็นสถานที่ประชุม จัดแสดงนิทรรศการต่างๆ ทั้งแบบถาวรและแบบหมุนเวียน ให้เป็นศูนย์ที่ทุกคนเข้ามาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ นอกจากการเป็นสถานที่สำหรับเก็บรวบรวมศิลปวัฒนธรรม และภูมิปัญญา อาจเนื่องมาจากการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม เป็นหนึ่งในภารกิจหลักของมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี ซึ่งสำนักศิลปะและวัฒนธรรม เป็นหน่วยงานที่ทำหน้าที่นี้ จึงมุ่งที่จะพัฒนาสำนักศิลปะและวัฒนธรรมให้เป็นแหล่งเรียนรู้ ศูนย์สารสนเทศด้านศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น ทั้งระดับท้องถิ่น ระดับชาติ และนานาชาติ เป็นหน่วยงานอนุรักษ์ ส่งเสริม พัฒนา เผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมของท้องถิ่นและของชาติ ส่งเสริมการเรียนการสอนโดยบูรณาการงานด้านศิลปวัฒนธรรมกับการผลิตบัณฑิตเพื่อสร้างจิตสำนึกในความเป็นไทยและตระหนักในคุณค่าของภูมิปัญญาไทย ศึกษา วิจัย ด้านศิลปวัฒนธรรม และ ภูมิปัญญา ทั้งในระดับท้องถิ่น ระดับชาติ และระดับนานาชาติ เพื่อรวบรวม อนุรักษ์ และพัฒนา ให้ดำรงอยู่อย่างยั่งยืน รวมถึงส่งเสริม สนับสนุน การเผยแพร่ความรู้ด้านศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญา และการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมธรรมชาติและศิลปกรรมท้องถิ่นโดยการพัฒนาระบบสารสนเทศ และสร้างเครือข่ายด้านศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญา สิ่งแวดล้อม ธรรมชาติและศิลปกรรมท้องถิ่น ระดับชาติและนานาชาติ เพื่อถ่ายทอดองค์ความรู้และแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน ดังนั้นพิพิธภัณฑ์ท้องถิ่นจึงสามารถตอบโจทย์ในการดำเนินการตามภารกิจดังกล่าว สอดคล้องกับหนึ่งในผู้เชี่ยวชาญนำเสนอไว้ว่า “...การสร้างสำนักศิลปะฯ ต้องคำนึงถึงความยั่งยืน เพราะในบางที่ทำขึ้นมาแล้วแป๊บเดียวก็เงียบหายไป พิพิธภัณฑ์เป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตสนองความต้องการของผู้ใช้...” โดยมีผู้เชี่ยวชาญอีกคนได้เสนอแนะเพิ่มเติมว่า “...รูปแบบพิพิธภัณฑ์เมืองที่เห็นนั้นคือความเจริญของเมือง แต่พิพิธภัณฑ์ที่เราจะแสดงถึงอัตลักษณ์ตัวตนของชาวอุดรฯเรายังไม่มี หมายถึงชนเชื้อชาติชนธรรมนิยม ประเพณีจารีตประเพณีหรือ ฮีต 12 คอง 14 ซึ่งเรายังไม่กล่าวถึงในตัวนั้น ส่วนใหญ่ในพิพิธภัณฑ์เราจะเห็นเป็นพิพิธภัณฑ์ที่แสดงถึงความเป็นมาของเมืองประวัติศาสตร์ผู้สร้างเมืองถึงแม้แต่กระทั่งในยุคของจีไอที่เข้ามาในเมืองอุดรฯและยุคสงครามโลกต่างๆ แต่เรายังไม่มีพิพิธภัณฑ์ที่แสดงถึงชุมชนความเจริญแรกเริ่มที่มันเกิดขึ้นมาซึ่งถ้ามีก็จะเป็นที่ดึงดูดใจมากขึ้น ซึ่งที่สำคัญถ้าเราจะดึงดูดนักท่องเที่ยวเราต้องมีจุดขายสร้างรูปแบบให้เป็นอาคารเก่าแก่หรือเป็นตึกหรือมีสนามที่มีแรงจูงใจนำมาสัมผัสว่าสามพร้าวมืออะไรบ้าง และประวัติความเป็นมาของสามพร้าวมารวมเข้าไป...” นอกจากนี้ยังมีอีกหนึ่งข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญว่า “...การที่จะมีพิพิธภัณฑ์ในมหาวิทยาลัยราชภัฏ มีทั้งจุดเด่นจุดด้อยในการที่จะจัดตั้ง วัตถุประสงค์หนึ่งบำรุงศิลปวัฒนธรรมในเรื่องของเชิงวิชาการสนองเรื่องของความบันเทิงพักผ่อนหย่อนใจหรือการท่องเที่ยว...” ดังที่ สำราญ ผลดี และอรรหาวิ เจ๊ะสะแม (2560) กล่าวว่าหากประวัติศาสตร์ถูกลดความสำคัญลงเนื่องจากขาดผู้ที่ทำการศึกษาอย่างจริงจัง เรื่องเล่าโบราณต่างๆ จำนวนมากสูญหายไปกับอายุของผู้คน มรดกภูมิปัญญาของท้องถิ่นจำนวนมากขาดคนรุ่นใหม่สืบทอดที่อาจเกิดมาจากความไม่สอดคล้องกับบริบททางสังคมในปัจจุบัน สอดคล้องกับศรีศักร วัลลิโภดม (2544) ที่กล่าวว่า พิพิธภัณฑ์ท้องถิ่นมิใช่เรื่องของอาคารสถานที่และบรรดาโบราณวัตถุแต่เพียงอย่างเดียวใด หากจะต้องสัมพันธ์กับเนื้อหาทั้งในด้านประวัติศาสตร์ทางวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์สังคม และชีวิตวัฒนธรรมของผู้คนที่อยู่ตามชุมชนต่าง ๆ ในพื้นที่หรือท้องถิ่นเดียวกัน ทั้งนี้เรื่องราวทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์สังคมและชีวิตวัฒนธรรมของผู้คนในท้องถิ่นจะเป็นตัวตั้งหรือเป็นสิ่งที่กำหนดว่าจะนำโบราณวัตถุชนิดใดมาแสดง ทิศทาง

และหัวข้อในการแสดง และเป็นสิ่งที่แสดงลักษณะเฉพาะที่มักเรียกกันว่า “เอกลักษณ์ท้องถิ่น” ซึ่งสิ่งนี้จะนำไปสู่การแลเห็นความหลากหลายทางวัฒนธรรมและสภาพแวดล้อม เมื่อมีการนำเอาเนื้อหาของพิพิธภัณฑสถานท้องถิ่นแต่ละแห่งมาเปรียบเทียบกัน และสอดคล้องกับที่มหาวิทยาลัยศิลปากร (2535) ได้นำเสนอว่าพิพิธภัณฑสถานท้องถิ่นเป็นการเปิดพื้นที่ใหม่ให้กับท้องถิ่นในการสร้างความคิดของตนเองขึ้นผ่านพิพิธภัณฑสถานท้องถิ่น ซึ่งก็ได้รับการตอบสนองจากชาวบ้านและนักวิชาการในท้องถิ่น ที่ต้องการแสดงอัตลักษณ์ของตนเอง ที่แตกต่างไปจากภาพของประวัติศาสตร์วัฒนธรรมท้องถิ่นแบบทางการที่ผลิตมาจากศูนย์กลาง ซึ่งสอดคล้องกับสายันต์ ไพเราะญัตร์ (2547) ที่กล่าวถึงพิพิธภัณฑสถานท้องถิ่นว่าดำรงอยู่ได้ในสภาวะการเปลี่ยนแปลง ในยุคโลกาภิวัตน์และเป็นยุคของการแข่งขันในทางเศรษฐกิจนั้น จำเป็นต้องอาศัย การพัฒนาชุมชนให้ควบคู่ไปกับการอนุรักษ์ โดยการพัฒนาจะต้องกลมกลืนไปกับวัฒนธรรมชุมชน เพื่อเป็นตัวจักรในการขับเคลื่อนชุมชนโดยสอดคล้องกับภูมิวัฒนธรรม ศักยภาพและการมีส่วนร่วมของชุมชน ทั้งนี้ด้วยการประยุกต์ใช้การจัดการพิพิธภัณฑสถาน ที่เน้นกระบวนการจัดการการเรียนรู้ร่วมกับชุมชนเป็นเครื่องมือ เพื่อใช้ในการจัดระบบองค์ความรู้ ความสัมพันธ์ของคนในชุมชน และทุนต่างๆ ของชุมชน โดยใช้ ศักยภาพนั้นพัฒนาชุมชนท้องถิ่นต่อไปได้

2. ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมสามพร้าว มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี ควรสร้างจุดดึงดูดผู้คนให้มาชมโดยใช้ศิลปวัฒนธรรมอีสาน เช่น การแสดงหมอลำกลอนซึ่งจังหวัดอุดรธานีมีหมอลำที่โด่งดังมากมาย และมีการเล่าประวัติความเป็นมาของหมอลำ อาจเนื่องเป็นเพราะหมอลำเรื่องต่อกลอนก็เป็นศิลปะดนตรีและการแสดงพื้นบ้านอีสานประเภทหนึ่ง ที่มีความสัมพันธ์แนบแน่นกับชาวอีสาน และจังหวัดอุดรธานีก็มีหมอลำที่มีชื่อเสียง โด่งดังเป็นที่รู้จัก นอกจากนี้หมอลำยังเป็นสัญลักษณ์ที่บ่งบอกถึงความเป็นมาของกลุ่มชาติพันธุ์ในอีสาน มีการพัฒนาการอย่างเป็นขั้นเป็นตอน หมอลำเป็นหนึ่งในสี่พื้นบ้านอีสานซึ่งเปรียบเสมือน “สถาบันย่อย” หรือ “อวัยวะส่วนหนึ่ง” ของสังคม/ ร่างกายทั้งหมด และเมื่อเกิด “อวัยวะแบบใหม่” คือสื่อมวลชนขึ้นมา สื่อพื้นบ้านก็เริ่มลดบทบาทหน้าที่ลดลงไปและหากยิ่งหมดบทบาทหน้าที่ลงไปเช่นนี้ อาจส่งผลให้สถาบันสื่อพื้นบ้านสูญสลายไปจากสังคม ดังนั้น การธำรงรักษาสื่อพื้นบ้านให้อยู่คู่กับสังคม จึงต้องเพิ่มขยายหน้าที่ของสื่อพื้นบ้านให้มากขึ้น เพื่อให้ หมอลำ อยู่คู่กับสังคมอีสานต่อไป ดังที่ผู้เชี่ยวชาญคนหนึ่งได้นำเสนอในที่ประชุมว่า “...การสร้างสำนักศิลปะฯ สร้างจุดดึงดูดผู้คนให้มาชมโดยใช้ศิลปวัฒนธรรมอีสาน การแสดงหมอลำกลอน ซึ่งจังหวัดอุดรฯ ก็มีหมอลำที่โด่งดังมากมาย มีการเล่าประวัติความเป็นมาของหมอลำ...” ซึ่งได้มีผู้เชี่ยวชาญอีกคนได้กล่าวสนับสนุนเพิ่มเติมว่า “...หมอลำนี้แหละ จะสร้างจุดสนใจให้คนรุ่นใหม่ได้เข้ามาร่วมสืบสานต่อไป...” นอกจากนี้มีผู้เชี่ยวชาญอีกคนที่ได้ให้ความเห็นที่สอดคล้องกันว่า “...จังหวัดอุดรธานีเรามีหมอลำที่มีชื่อเสียงอยู่หลายคนหลายคณะ ควรนำจุดนี้ชูให้เด่นเป็นเอกลักษณ์ของเมืองอุดรฯเราต่อไป...” สอดคล้องกับที่ศาสตราจารย์ จิตนะ (2528) กล่าวว่าหมอลำเป็นวัฒนธรรมกำลังจะเลือนหายไป เนื่องจากความก้าวหน้าของเทคโนโลยีที่ทันสมัย การสื่อสารที่รวดเร็ว จนเกิดการรับวัฒนธรรมจากภายนอกเข้ามา และ ด้วยเหตุผลที่ว่า “หมอลำ” นั้นไม่ใช่ใครจะทำได้โดยเฉพาะการที่ จะก้าวไปสู่ “ความดัง” ที่ทำให้คนรู้จักยอมรับ และนิยมว่าจ้างไปช่วยงาน คงไม่ใช่เรื่องง่ายเลยโดยเฉพาะหมอลำกลอน ซึ่งจะแสดงบนเวที 2 คน และหมอแคน เพื่อให้คนดูคนฟังล้าพอใจ และมีอารมณ์ฟังจนสว่าง หรืออยู่ได้นานที่สุดโดยมีรู้จักเปื้อ หมอลำที่ตินั้นจะต้องเป็นหมอ

ลำจริงทั้งศาสตร์และศิลป์ ทำให้คนฟัง ได้ทั้งความรู้และความบันเทิง ตลอดระยะเวลาการแสดง สอดคล้องกับอุดม บัวศรี (2530) ที่กล่าวว่าศิลปินหมอลำยังถือ ได้ว่าเป็นผู้รักษาชาติที่เข้มแข็งกลุ่มหนึ่ง เพราะภารกิจการของหมอลำเป็นการอนุรักษ์ ส่งเสริม เผยแพร่ และพัฒนาวัฒนธรรมพื้นบ้าน อันเป็นเอกลักษณ์สำคัญของชาวอีสานทั้งมวลจนถือเป็นหนึ่งในวิญญาณ ทั้ง 5 อันได้แก่ ลาบ ข้าวเหนียว ส้มตำ หมอลำ และหมอลแคน และสอดคล้องกับที่ทรงวิทย์ พิมพะกรรณ์ (2553) ได้กล่าวถึงหมอลำว่าเป็นมรดกของชาวอีสานที่มีพัฒนาการร่วมพันปี ซึ่งได้พัฒนารูปแบบและเนื้อหา ซึ่งพัฒนาการของหมอลำจากอดีตถึงปัจจุบันก็ได้ชี้ให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างหมอลำกับสังคมได้เป็นอย่างดี เมื่อสังคมเปลี่ยนไป หมอลำก็พร้อมจะปรับเปลี่ยนตัวเองตามไปด้วย จึงทำให้หมอลำไม่ตายแต่อาจจะจะมีขึ้นมีลงตามพลวัตรของการเปลี่ยนแปลง

3. ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมสามพร้าว มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี ควรมีห้องจัดแสดงนิทรรศการ ห้องบรรยาย และสัมมนา รองรับการจัดกิจกรรม โดยการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญเชิญชวนให้ผู้คนมาดู เน้นไปทางนักศึกษาหาแนวทางการดึงดูดคนให้เข้ามาชม โดยใช้ดนตรี การแสดง การพ่อนรำ มีต้นไม้มีสวนสัตว์ และธรรมชาติทำให้น่าเข้าชม อาจเนื่องมาจากการสร้างศูนย์ศิลปวัฒนธรรมสามพร้าว มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานีมีจุดมุ่งหมาย ในการสร้างเพื่อจัดแสดงเรื่องราวทางด้านประวัติศาสตร์ ศิลปะ และโบราณคดี ประเพณี ศิลปะพื้นบ้าน รวมทั้งด้านผ้าและการแต่งกายเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับวิถีชีวิตของคนอีสาน, กลุ่มชนเผ่า, วัฒนธรรมและประเพณี และภูมิปัญญาภายในยังเป็นพิพิธภัณฑ์จะมีการรวบรวมวัตถุทางวัฒนธรรม การจัดแสดงตู้หนังสือโบราณ หนังสือโบราณ เกวียน ภาชนะดินเผาเครื่องจักสาน เครื่องมือดักจับสัตว์ ผ้ามัดหมี่ และเครื่องมือทำนา เป็นต้น เพื่อรองรับการจัดกิจกรรมในการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และจัดแสดงเรื่องราวทางวัฒนธรรม เป็นแหล่งความรู้ทางด้านวัฒนธรรมให้เพียงพอต่อการให้บริการของนักเรียน นักศึกษาและประชาชนทั้งในและนอกชุมชนท้องถิ่น สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 ได้กำหนด แนวการจัดการศึกษาไว้ในหมวด 4 มาตรา 23(3) ทั้งนี้เพื่อการจัดการศึกษาหรือการจัดการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริงจากแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลายสถานศึกษามีสื่อการเรียนการสอนที่เหมาะสมและเอื้อต่อการเรียนรู้ จะเห็นได้ว่า การนำแหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่นและภูมิปัญญาท้องถิ่นมาใช้ในการจัดการ การเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้เรียนรู้สิ่งที่มีคุณค่าของไทยมีความสำคัญอย่างยิ่งที่จะช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์เป็นสมาชิกที่ดีของชุมชนสังคมและประเทศชาติ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2545 : 20 - 26) ดังนั้น สิ่งสำคัญอยู่ที่ว่า จะทำอย่างไรจึงจะนำชุมชนผู้มีภูมิปัญญาในท้องถิ่นและปราชญ์ชาวบ้านมาสู่การเรียนรู้ของผู้เรียนได้ ดังที่ผู้เชี่ยวชาญคนหนึ่งได้เสนอแนวคิดในที่ประชุมว่า “...ที่สามพร้าวจะเป็นศูนย์ฯ ที่มหาวิทยาลัยมีแนวคิดที่อยากจะทำให้เป็นศูนย์ฯ ที่ทุกคนเข้ามาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ นอกจาก จะเป็นสถานที่สำหรับเก็บรวบรวมศิลปวัฒนธรรมภูมิปัญญาแล้ว ยังจะเป็นสถานที่ประชุมแล้วก็จัดแสดงนิทรรศการต่างๆทั้งแบบถาวรและแบบหมุนเวียนได้...” มีผู้เชี่ยวชาญอีกคนได้เสนอเพิ่มเติมว่า “...การสร้างสำนักศิลปะฯ ต้องมีห้องการแสดงนิทรรศการ ห้องบรรยาย สัมมนา มีผู้ให้การสนับสนุนทั้งด้านในและด้านนอก ทำให้แตกต่างจากที่อื่นๆ สิ่งไหนมีอยู่แล้วจะต้องไม่ทำ ผู้คนมาดู เน้นไปทางนักศึกษา จึงควรมีหอประวัติมหาวิทยาลัย ดังนั้นจึงควรมีภัณฑารักษ์เพื่อดูแลรักษาไว้ให้เป็นอย่างดี...” และยังมีผู้เชี่ยวชาญอีกคนได้นำเสนอไปในทิศทาง

เดียวกันว่า “...อาคารสถานที่ ต้องมีความพร้อม ห้องจัดแสดง ห้องปฏิบัติงาน ห้องของที่ระลึก ห้องอาหาร ห้องค้นคว้า เป็นต้น ในข้อที่ 4 มองเห็นได้เลยว่าคนๆเดียวทำไม่ได้ คนอาชีพเดียวก็ทำไม่ได้ คนสาขาเดียวก็ทำไม่ได้ ต้องอาศัยคนหลายสาขา ผู้มาชม จะทำอย่างไรให้มีผู้มาชม เราต้องตอบโจทย์วัตถุประสงค์ให้ได้ สื่อเทคโนโลยีต้องมี...” สอดคล้องกับที่สุธีรา เผ่าโกศลสถิต (2537) ได้กล่าวถึง การอนุรักษ์วัฒนธรรมไว้ว่าเป็นการรักษาวัฒนธรรมดั้งเดิมที่หาได้ยาก หรือกำลังจะสูญหายไป และไม่สามารถคลี่คลายพัฒนาได้อีก เพื่อให้เป็นประโยชน์ต่อคนรุ่นหลังในการที่จะติดตามศึกษา ค้นคว้าหาร่องรอยความเจริญทางวัฒนธรรมในอดีต สอดคล้องกับที่คณะอนุกรรมการและประสานงานวันอนุรักษ์มรดกไทย (อ้างถึงในพันธุ์ดี จิระชัย, 2544) ได้กำหนดให้การอนุรักษ์วัฒนธรรมเป็นการตามรักษาวัฒนธรรมโดยการรักษา วัฒนธรรมที่รับช่วงกันมาตามลำดับตั้งแต่แรกในอดีตถึงผู้รับผิดชอบในปัจจุบัน และจะส่งผลให้อนุชนรุ่นหลังได้รับช่วงต่อ และยังสอดคล้องกับเสาวภา ไพทยวัฒน์ (2538) ได้กล่าวถึง การกำหนดนโยบายวัฒนธรรมแห่งชาติของคณะรัฐมนตรีให้หน่วยงานของรัฐ และเอกชนช่วยกันรักษา และส่งเสริมวัฒนธรรมของกลุ่มชนในท้องถิ่น เพื่อให้ประชาชนมีความเข้าใจ เห็นคุณค่า และยอมรับวัฒนธรรมของท้องถิ่น ซึ่งกันและกันก่อให้เกิดการผสมผสานทางวัฒนธรรม อันจะนำไปสู่การอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขในชาติ และมีความรัก ห่วงแหนวัฒนธรรมไทยยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. จากผลการศึกษาผลการวิจัยที่พบว่าศูนย์ศิลปวัฒนธรรมสามพร้าวมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี ควรสร้างในรูปแบบของพิพิธภัณฑ์ท้องถิ่นนั้นมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานีควรนำไปเป็นแนวทางในการสร้างศูนย์ศิลปวัฒนธรรมสามพร้าให้อยู่ในรูปแบบของพิพิธภัณฑ์ท้องถิ่นเพื่อสอดคล้องกับการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ซึ่งเป็นหนึ่งในภารกิจหลักของมหาวิทยาลัย
2. จากผลการศึกษาผลการวิจัยที่พบว่าศูนย์ศิลปวัฒนธรรมสามพร้าวมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานีควรสร้างจุดดึงดูดผู้คนให้มาชมโดยใช้ศิลปวัฒนธรรมอีสาน เช่น การแสดงหมอลำ ซึ่งมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานีควรนำประเด็นของหมอลำมาเป็นจุดขายเนื่องจากยังไม่มีกรรวบรวมองค์ความรู้ดังกล่าวและจัดทำในรูปแบบพิพิธภัณฑ์ในประเทศไทย ซึ่งจะกลายเป็นพิพิธภัณฑ์แห่งแรก และแห่งเดียวในประเทศไทย และในโลกในขณะนี้
3. จากผลการวิจัยที่พบว่าศูนย์ศิลปวัฒนธรรมสามพร้าวมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี ควรมีห้องการแสดงนิทรรศการ ห้องบรรยาย และสัมมนา รองรับการจัดกิจกรรม โดยการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ดังนั้นมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานีควรมีการดำเนินการโดยเร่งด่วนเพื่อเป็นแหล่งเรียนรู้สำหรับนักเรียน นักศึกษา และประชาชนต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- National Board of Education. (2002). **National Education Act, B.E. 2542 (revised version B.E. 2545)**. Bangkok: Office.
- Panwadee Chirachai. (2001). **The role of local cultural preservation of social studies teachers in secondary schools**. Under the Department of General Education Chiang Mai Province Master of Education Thesis Social Studies Teaching Program Chiang Mai University.
- Samran Pholdee and Arhavi Jesamae. (2017). **Puranawat Community: Landscape Culture for Local Database Development and Guidelines for Sustainable Tourism**. HUSO Journal of Humanities and Social Sciences. 1(2), July-December, 49-67.
- Saowapa Phaiyawat. (1995). **Fundamentals of Thai Culture: Conservation and Development Guidelines**. Bangkok: Development Sector and Academic Documents. Supervisory Unit Office of the Council of Rajabhat Institutes.
- Sart Jitna. (1985). **The use of mass communication in teaching social studies subjects at the upper secondary level. in the educational area 9**. Master of Education thesis Secondary Education Chulalongkorn University
- Sayan Praichanchit. (2004). **Rehabilitation of community power through economic resource management. Archaeology and Museums: Concepts, Methods and Experiences from Nan Province**. Bangkok: Learning for Community Happiness Project.
- Silpakorn University (1992). **Wat Muang Folk Museum In honor of Her Majesty Queen Sirikit The Queen's 5th Cycle Birthday Anniversary**. Bangkok: Silpakorn University.
- Songwit Pimpakorn. (2010). **Mor Lam and its existence in the midst of social and cultural changes**. Journal of Fine and Applied Arts Khon Kaen University 2(1), January-June, 68-88.
- Srisak Walliphodom. (2001). **“Local Museums: Collaborative Learning Process”, in Seminar Documents. Thai Museum in the New Century**. Bangkok: Sirindhorn Anthropology Center.
- Suteera Phaopoksathit. (1994). **A Study of Mon People's Opinions on the Roles of Media, Traditions and Mass Media in Cultural Preservation: A Case Study of Ko Kred, Pak Lat and Bang Kradi Communities**. Master of Science Thesis Department of Mass Communication Thammasat University
- Udom Buasri. (1987). **Mor Lam: Its Role in Society**. Khon Kaen: Isan Cultural Center Khon Kaen University